

มีพระพรชามาก กับ พรชาน้อย สองรูป เดินทางไปด้วยกันจนกระทั่งทั้งคู่ต้องข้ามแม่น้ำขนาดใหญ่ จำเป็นต้องเดินข้ามเพราะสะพานข้ามแม่น้ำขาดเสียหาย

พระทั้งสองรูปพบผู้หญิงผู้หนึ่งคนซึ่งไม่สามารถข้ามแม่น้ำไปได้เนื่องจากสะพานขาดนั้น

พระพรชามากจึงอาสาจะให้ผู้หญิงนั้นขี่หลังแล้วข้ามฟากไป

พระพรชาน้อยเห็นอย่างนั้นจึงรู้สึกขุ่นเคืองว่าทำไมพระพรชามากจึงทำอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่เป็นพระไม่ควรจะสัมผัสหรือใกล้ชิดผู้หญิงขนาดนี้ แต่ก็คิดอยู่ในใจไม่ได้ถามพระพรชามาก

หลังจากที่ข้ามฟากเสร็จพระทั้งสองรูปและผู้หญิงต่างก็แยกย้ายไปตามทางของตน แต่ในใจของพระพรชาน้อยยังคงคิดวนเวียน ตั้งคำถามในใจตลอดเวลาว่าการกระทำของพระพรชามากนั้นไม่เป็นการสมควรกับนักบวช คิดวนวายอยู่อย่างนั้นเก็บเงียบอยู่ในใจไม่ได้ถามพระพรชามาก

ท่านคิดวนเวียนอยู่อย่างนั้น ทำให้ท่านแทบบ้าจนมาถึงจุดหยุดพัก พระพรชาน้อยอดทนเก็บเรื่องในใจต่อไปอีกไม่ไหวจึงถามพระพรชามากว่า ท่านทำไมไม่สำรวจถึงความเป็นพระเลยทำไมถึงได้สัมผัสผู้หญิง และผู้หญิงคนนั้นเป็นคนสวยเสียด้วย ท่านเป็นคนบอกผมเองว่าท่านเป็นพระที่บริสุทธิ์ไม่ใช่หรือ?

พระพรชามากประหลาดใจ แล้วย้อนกลับไปถามพระพรชาน้อยว่า "ผมวางผู้หญิงสวยคนนั้นไปตั้งหลายชั่วโมงแล้ว เหตุใดท่านยังคึดผู้หญิงคนนั้นอยู่อีกเล่า"